

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Divisio VIII. Compendium ad perfectionem, mortificatio; & quomodo
exercitia diei sanctè terminari debea[n]t.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

in superbiam, rebellionem, inobedientiam, murmurationem, furorem, detractionem, odium, invidiam, contemptum, gulam, & alia enormia peccata corruant.

Mortatio ad fugiendos mores peruersorum Monachorum

Noli, Frater, noli hos imitari: neque enim ex veris Crucifixi discipulis, & dilectis Dei amicis sunt: sed nec esse poterunt, quamdiu non deserint tales esse, quales sunt. Tu tibi melius prospice: relinque, amove, dissipa, respue quaecunque te à divino amore vel minimum retardare possunt. Per omnimodam tui mortificationem, tanquam per certum unicumque compendium, ad perfectionem vitæ festina.

DIVISIO VIII.

Compendium ad perfectionem, mortificationem; & quomodo exercitia diei sanctè terminari debeant.

1. Abnegatio sui & humiliatio compendio perducit ad perfectionem.
2. Felix status anima verè expropriata.
3. Monachus ex voto professionis tenetur tendere ad perfectionem.
4. Exhortatio ad diligem conatum, cui gratia auxilium nunquam sit defuturum.
5. Examinis vespertini ante somnum puncta, & conclusio Speculi.

I. VIS paucis audire quæ sit omnimoda tui mortificatio? Vis audire certum illud compendium? Ego dicam, ego monstrabo: intende igitur. Omnem proprietatem exue, ecce compendium. Omnem proprietatem exue. Et quid est hoc? Omnem

Expropriatio, seu perfectæ proprietatis abjectio, compendium ad artem perfectionis.

propriam voluntatem, seu quæstionem exue: totum veterem hominem exue.

Speculi Monachorum.

Sed, ut melius intelligas quod dicitur, ego idem paulò diffusius proponam. Adtrinxisti te ad paupertatis observantiam? pauper esto. Quomodo pauper? Pauper rebus; magis tamen pauper rerum affectibus, & animi passionibus; pauper spiritu. Si adhuc aliquid per proprietatem affectus atque sensualitatis amas aut desideras, si adhuc in aliquo te quæris, nondum voluntariè, nondum verè pauper es; nondum cum beato Petro dicere Deo potes, *Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te.* Expedi te, relinque omnia, exue omnem proprietatem. Quidquid Deus non est, id in corde tuo per adhæsiōem, sive inordinatam implicationem non fit. Ab omnibus, quæ citra Deum sunt, liber esto: ira ut neque ineptè gaudeas propter læta, neque inordinate deijciaris propter tristia. Et, sive non acceperis quæ nondum habes, sive perdideris quæ jam habes, stabilem tranquillumque mentis statum utrobique serves.

Veterem hominem exue per expropriationem. In quo consistat hæc sui expropriatio, fuse & clare docetur.

Matth. 5.

Matth. 19.

Omnia, inquam, sensibilia & te ipsum prorsus abnega propter Deum. Quod perinde est, ac si diceretur: Vim concupiscentiæ, delectationis, iræ indignationis, que naturalis in te mortifica: & in omnibus, tam adversis quàm prosperis, te in divinum beneplaci-

Quid se abnegare & omnia relinquere?

Hhh

speculū
Mona.
chorū.

placitum sine aliqua voluntatis
contradictione resigna.

*Idē sunt,
abnegatio
humilia-
tio, &
mortifica-
tio.*

Demonstravi compendium,
ostendi que omnimodam tui mor-
tificationem, omnimodam esse
proprietas abjectionem, hoc est,
omnimodam tui humiliationem.
Reverā enim perfecta humilitas,
ipsa est istud compendium, per
quod rectā ad perfectionis arcem
pervenies. Hæc autem arx, per-
fecta charitas, seu puritas est.

*Quo indit
cio digno
scamus
nos atti-
gisse per-
fectionis
charita-
tu per om-
nimodam
abnega-
tionem.*

Et quo, inquis, pacto cogno-
scam, an ad eam arcem pervene-
rim? Ego etiam id tibi manife-
sto. Si in silentio cordis tui, tan-
quam in portu tranquillissimo,
assiduē commanens, mentem ab
omni inordinata cura, affectione,
pressiori que imaginatione rerum
infimarum, ab omni denique in-
quietudine & tumultu absolu-
tam, in Deum affectuosē dirigis
ac reclinas; ita ut memoria tua,
intellectus tuus, voluntas que
tua, id est, totus spiritus tuus, ipsi
Deo feliciter uniatur, prædictam
arcem tenes. Ista enim totius
perfectionis summa est.

*Quatenus
etiam in
hac vita
continuo
possumus
Deo in-
hære.*

Quamvis autem Dei theoriæ
& speculationi per præsentem in-
tuitum atque memoriam jugiter
inhærere non possumus, carne cor-
ruptibili adhuc circumamicti: hinc
tamen nos per intentionem sem-
per fixos esse convenit, & huc, ve-
luti ad scopum, sedulō mentem
revocare debemus, quoties per in-
tempestivas, leves incompositas-
que cogitationes defluimus. Quā-
do legendo, meditando, scriben-

do, audiendo, loquendo, quæli-
bet theoretica & spiritualia utili-
ter sinceriter que tractamus, non
elongamur à contemplatione
Dei: sed nec quando externa
quæque cum simili sinceritate &
sobrietate suis temporibus pro
necessitate audimus, loquimur &
cogitamus, procul à Deo recedi-
mus.

O te eximium philosophum! ^{1.}
ô te sapientem! ô te insignem ^{2.}
Theologum! ô te ter quater que ^{3.}
felicem & beatum! si hæc non ^{4.}
tantum aure corporis, verum e- ^{5.}
riam aure cordis percipis; atque ^{6.}
ad veram tui mortificationem ac- ^{7.}
census, radici arboris securim ad- ^{8.}
moves. Quænam est hæc arbor? ^{9.}
Ipsa proprietas, de qua paulō antè ^{10.}
loquebamur. Quænam est se- ^{11.}
curis? Ipse fervor spiritualis in- ^{12.}
ternique exercitij. Præcipuē ta- ^{13.}
men ^{14.} assidua Dominicæ passio- ^{15.}
nis pertractatio, & ^{16.} crebræ ad ^{17.}
Deum adspirationes, ^{18.} cū prom- ^{19.}
pta obedientia, ^{20.} rationabili que ^{21.}
victus sobrietate, securis sunt. ^{22.}
Profectō securis acuta, securis be- ^{23.}
nedicta, securis gratissima, secu- ^{24.}
ris omnium bonorum toti usque ^{25.}
puritatis conciliatrix, securis au- ^{26.}
ro fulgens, & gemmis ornata. ^{27.}
Arbor verō arbor maledicta, ar- ^{28.}
bor amarissimis fructibus plena, ^{29.}
arbor omnium malorum, omnif- ^{30.}
que inordinationis productrix ac ^{31.}
nutrix, arbor obscura & tenebro- ^{32.}
sa. In te est ista arbor, sicut & in ^{33.}
ceteris omnibus: in te est, & quam- ^{34.}
diu permanferit in te, perfecta lux ^{35.}
non

non erit in te. Si igitur serenissimum Solis justitiæ jubar clariùs intueri desideras, detrunca arborem, & projice abs te. Crassa

Nec primo ictu cadet, sed est opus perseveranter se curare.

duraque admodum est; non primis ictibus, nec primo die, nec fortè primo anno, nec fortè multo tempore profus deijcietur: perseverantia & longanimitate opus est.

Mens ab omni proprietate nudata, facillime unitur Deo.

Quemadmodum autem aurum deorsum, & flamma ignis sursum, ablato obice, naturaliter fertur: ita mens, quæ ab omni proprietate jam defæcata depurataque est, & solum divinum beneplacitum quærit, naturaliter in suam originem, nempe Deum, elevatur, eique, liberiùs unitur. Mens verò, quæ aliqua ex parte tantùm nudata est, quamvis & ipsa in suam originem tendat, candoreque lucis æternæ desuper aliquo modo illustretur: quia tamen impedimentum omne necdum ablatum est, non potest liberè in ipsam lucis æternæ abyssum transire, fluere, & absorberi; hoc est, non potest liberè uniri Deo summo bono suo.

Multa tamen probationes & afflictiones debent pervenisse, ut ad hanc nuditatem perveniat.

Porro licet benignissimus Deus aliquos ad amorem sui placidiori quadam viâ, absque multis tentationibus nonnunquam sublevert; nemo tamen, quantumvis donis spiritualibus ditetur, facile confidat, se ad consummatam resignationem sui pervenisse, nisi re ipsa plurimas gravissimasque adversitates sustinuerit, & in earum toleratione perfectam men-

tis quietem libertatemque servaverit.

Speculū Monachorum

Multi sanè, quamdiu nullas increpationes, nullas injurias, nullas damna, nullas tentationes & molestias accipiunt, devoti, patientes, humilesque videntur: sed ubi increpationibus, injurijs damnis, tentationibus atque molestijs attracti fuerint, mox per murmurationem, indignationem & impatientiam superbè demonstrant, quàm intus immortificati sint. Ergò priùsquam aliquis ad veram sui abnegationem pertigisse credi possit, necesse est eum multifarias adversitates animo voluntario & tranquillo perpeti.

Festus latens in animo non expropriato.

Qui nondum afflictionibus exstè à Deo probatus est, cogitet se nondum eò promovisse, ut eas perferre possit: nam si eò promovisset, ipsi proculdubid occasiones diversarum tribulationum non deessent. Gaudet enim Divinitas animam secretiùs perfectiùsque sibi junctam multiplicibus afflictionibus, tanquam pretiosissimis margaritis, exornare, & ita eam ad veram Jesu Christi similitudinem perducere.

Deus afflictionibus amicis suos probare gaudet.

Qui ergò, proprietate exuta, voluntatem suam voluntati ordinationique divinæ in omnibus omninò conformat, æquè paratus quamlibet adversitatem, confusionem ac dulcedinis internæ subtractionem propter Deum suscipere; sicut cujusvis prosperitatis, honoris, & devotionis af-

Liber à proprietate, Christiana pietas apertum attrahit. & factus est in terra per unionem mysticam Angelus Dei formatus, Matth.

fluen-

13.

Speculū
Monachorū.

fluentiam : qui, inquam, ad hoc pervenit, ut omnem tentationem ac tribulationem cum quodam sapore interno & gaudio portare possit; is pretiosam margaritam invenit, is ad supremum perfectionis culmen pertigit. In omni enim loco & negotio Deo unitus est, menteque in eum dulcissimè fuit. Tota die purus, tranquillus, simplex, lætus, & suavis in lumine vultus Domini ambulat: tantaque facilitate summæ contemplationi inhærere potest, dum inhærere vult, quanta facilitate vivit & spirat. Quid in hac valle miseriæ cælitus accipiat, & ad quæ Deus familiariter eum admittat, non est nostrum dicere: ineffabilia enim sunt. Det gloriam Deo qui talis est, fateaturque quia Iesus Christus suscitavit à terrainopem, & de stercore erexit pauperem, quando de homine immundo hic in terris Angelum fecit Deiformem.

Psal. 112

3.

Monachus ad perf. Fionem nisi debet ex vi sue professionis.

Nempe Religiosi ex voto non tenentur esse perfecti, sed esse conati.

Dicis tu fortè mihi: Perfectio hæc exaltata est à me, idèò non extendam me, neque conabor illam apprehendere, ne in vanum laborare videar. Ego verò tibi respondeo, quia si hoc facis quod dicit, Monachus non es. Quamvis enim obligatus non sis ad perfectionem pervenire; es tamè ex professione obligatus adniti, quantum in te est, ut ad illam pervenias. Blandire tibi sicut blandiri vis, persuade tibi quòd persuadere vis, confinge & prætexe excusationes quas confinge-

re vis; obligatus es ad perfectionem pro viribus tendere. Sic est, & aliter non est. Si id hæctenus ignorasti, ecce jam non ignoras. Adstrinxisti te, obligasti te: adstrictus & obligatus permanebis.

Non possum, inquis, ad tantam perfectionem pervenire. Quid sibi vult ista diffidentia? An ignoras, divinam virtutem plus posse efficere, quàm humana infirmitas possit vel cogitare?

Fateor, non potes per te pervenire, sed Deus potest te perdere. Crede Deo, spera in Deo, non in te: confide in gratia & adjutorio Dei, non in conatu tuo. Verumtamen ut Deus tibi adsit per gratiam, vide ne tibi desis per socordiam. Fac quod in te est; exere manus, extende brachia, confirma animum ad vitiorum destructionem, ad perfectam tui abnegationem; collige cor, produc affectum, eleva mentem ad æternorum contemplationem; præsentiam Dei ubique attendere consuesce.

Quod ut melius præstare possis, lingulis diebus aliquam Dominicæ passionis partem (licet exemplo in medium adducto superius * demonstravimus) tibi propone, & ad eum internum intuitum sedulò dirige: dulcia interim cum Jesu, vel cum anima tua de Iesu miscens colloquia. Tuam, inquam, cogitationem in re aliqua divina jugiter, quantum commodè fieri potest, occupa. Hic sit scopus tuus, hæc sit desti-

destinatio mentis tuæ, ad hoc quieta pacidaque sollicitudine labora indefinenter.

Perseuerantia reddit viam perfectionis facilem & iucundam.

Et quamvis vel singulis, ut ita dicam, momenti distraharis, decidasque ab intentione; non id te frangat, non in pusillanimitatem adducat: sed constans esto, & semper in idipsum revertere. Omnino laboris improbitate vinces difficultatis molestiam. Quin etiam ipsum laborem brevi mitiorem & gratiorem experieris: regeneratusque in novitatem inexpertæ lucis, gustare incipies delicias Sanctis repositas. Non jam eris qui prius eras; sed feliciter mutatus in alterum virum, & Angelicâ quâdam gratiâ investitus; magni facies quæ prius contemnebas, & contemnes quæ prius magni faciebas. Quod malè placuerat, displicebit; & placebit quod malè displicuerat: promptissime gratanterque portabis, quæ antea importabilia videbantur. O iucundam metamorphosin! ô mutationem dexteræ Excelsi! Tandem verò, laudabili consuetudine in naturam transeunte, divinoque amore intima perfectius occupante, nec laborem quidem senties: sed quem admodum prius sordida, impura, absurda, inepta, vana, instabilia, somnioque similia, sine labore cogitabas: ita jam Deo divinisque rebus sine labore inhærerere poteris. Necesse est enim mentem in id assidue reflecti, quod cor impense diligit.

Væ, & iterum vae perverfis, tepidis, negligentibusque Monachis; Monachis nomine, vitâ non Monachis: qui status sui reverentiâ contemptâ, votisque violatis, in torporis, vanitatis, & passionum sterquilinio jacere neque erubescunt, neque formidant.

Speculatio Monachorum.

Execratio in Monachos perverfos.

Beati autem, & iterum beati Monachi illi, qui etsi pusilli imperfectique sunt, ad perfectionem tamen pro viribus adspirant & contendunt. Nam & ipsos ex adoptivis Dei filijs esse constat, quos pius Salvator Jesus consolatur, dicens: *Nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum.* Securi expectent mortem, etiamsi adhuc in initijs sancti propositi sint: quia pretiosa erit in conspectu Domini. Securi expectent mortem; imò non mortem, sed somnum pacis, sed mortis terminum, transitumque de morte ad vitam.

Laus Monachorum, qui pro viribus ad optima contendunt.

Luc. 12.

Psalm. 115.

Quid ais, mi frater? adhuc dubitas? adhuc fluctuas? Age, precor, & tanta securitate accepta, viam salutis arripiens, animam tuam intrepidè ad tentationes præpara. Nulla difficultatis species te absterreat. In omni adversitate, quam vel intus vel foris sustinere contigerit, dic gratanter, *Domini voluntas fiat.* Etiâ si multum diuque sudare, & graviter eluctari oportuerit, priusquam veterem hominem profus pervincas ac supplantas, ea res nequaquam te perturbet: non labo-

4. Exstimulat irrepidum ad difficultates concutandas. Eccl. 2.

Act. 21. Non timeat divina signa.

Speculū
Monachorū.

rem, sed laboris fructum attende.

Auxiliū
divinum
ascendet.

Aderit, mihi crede, aderit laboranti superna pietas, & ubique benignissimè subveniet: metuentem confortabit, vacillantem confirmabit, impulsū suscipiet, labentem apprehendet, lapsū eriget, mœstum consolabitur; infundet subinde dulcedinis internæ unguentum pretiosissimum.

Constantia requiritur.

Quòd si perseveraveris, vires tentationum viribus divini amoris necessariò cedent: jamq; ipsæ tentationes & tribulationes, non graves & amaræ, sed leves & suaves erunt. Tunc demum videbis omne bonum, paradysumque etiam in hac vita invenies.

Exod. 33

Desertores & retrogradi non avertentur.

Hoc, inquam, fiet, si persevereris, & ex eorum numero non fueris, qui benè quidem incipiunt, verum satanicis illecebris delusi, vel tentationum laborumq; molestiâ fatigari, leviter postea deserunt propositum. Pondere tribulationis premi nolunt: ideoq; tempore afflictionis scandalizantur in Domino, & recedentes ab eo, quasi dicere videntur, *Durus est hic sermo, & quis potest eum audire?* Edificant nimirum non super firmam petram, sed super arenam instabilem; ob idque ad ventorum flatus & fluminum impetus facilè corrui eorum ædificium. Utinam tamen ruinas ipsi suas attendant, & ne sic quidem abijciant animum; sed collapsam structuram innovare festi-

Ioan. 6.

Matth. 7

gent, non jam in arena, verum super petram fundamenta jacentes.

ad se eriguntur.

gent, non jam in arena, verum super petram fundamenta jacentes.

Mi frater, si (quod Deus avertat) contigerit tuum ædificium collabi, in taura statim opus disjectum, & feliciter reædifica, quam prius ædificaveras. Etiam si bis, etiam si decies, etiam si centies, etiam si millies & sæpius corruerit: toties repara, quoties corruet. Nunquam de Dei misericordia desperaveris. Neque enim innumerabilis horrendorum enormiumque criminum multitudo sic Deum nobis reddit implacabilem, sicut unica desperatio. Nam qui diffidit de venia, Deum misericordem & omnipotentem esse negat, in Spiritum sanctum blasphemus est. Non tam parati ad peccandum esse possumus, quam ipse Dominus paratus est ad miserendum: si modò longanimitate ejus non fuerimus abusi; id est, si verè & tempestivè pœnitere voluerimus. Ita sentire debet, quicumque Christianus est.

Sed ne nimia prolixitate displiceant quæ à nobis dicuntur, retrahendus calamus, cursus cœptæ navigationis sistendus est. Interim autem, dum vela complicantur, non fuerit inutile breviter perstringere, quid in fine cujuslibet diei agere debeas. Quotidiè igitur, priusquam quieti nocturnæ te tradis, seriò quidem, sed absque mentis inordinata dissipatione, recogita in qui-

Specul^{us}
Mona-
chorū

2. quibus eo die deliqueris; 2 veniamque à misericordissimo Deo precare;
3. proponens deinceps meliùs vivere, omneque vitium vitare diligentius.
4. Deinde, ora ut in ipsa nocte conservare dignetur ab omni inquinamento mentis & corporis: commendans illi, sacræque ejus Genitrici, ac sancto Angelo Custodi, animam tuam, & corpus tuum.
5. Lectulo tandem conscenso, munit te signaculo Dominicæ Crucis: & corpusculo honestè pudicèque composito, suspira ad dilectum tuum, aliquid divinum pertractans, donec somnus placidè se infundat.

Somnus
caus.

Qui somnus si profundior fuerit, ipsique corpori gravamen potius quam requiem præstiterit;

si etiam per lubricas illusiones aliquid minùs honestum exciterit aut produxerit; non absorbearis tristitiâ, sed humiliter ingemisce coram Domino; supplicique oratione postula, ut tibi concedat victus sensuumque sobrietatem, quam somni sobrietas corporisque puritas consequi solet.

Hæc habui, mi frater, quæ tibi transmitterem. Speculum petijisti; vide, an Speculum acceperis. Si tuo desiderio vel in minimo satisfactum est, benedictus Deus; sin minùs, etiâ Benedictus Deus. Dedi quæ dedit mihi ipse Dominus. Ceterum qualia qualia sint, rogo ut ea nunquâ relegas. Vale, & ora pro me.

Conclusio
Speculi.

